

5. Тарасова О.В. Корпоративна культура як інструмент ефективного менеджменту підприємства / О.В. Тарасова, С.С. Марінова // Економіка харчової промисловості. – 2013. – № 3 (19). – С. 28-32.

6. Козинець А.О. Проблеми та перспективи управління персоналом на сучасному підприємстві / А.О. Козинець // Економіка і управління. – 2014. – № 3. – С. 83–88. (Серія: Менеджмент: теорія і практика).

УДК 332.122:338.43,,737”

ШЛЯХИ ДОСЯГНЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Ціхановська О.М. – к.е.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки

Нині перед Україною постає багато завдань, пов'язаних із інноваційним оновленням галузей та підвищенням впливу нашої держави в світі. Цього можна досягти завдяки сприятливому географічному положенню, родючим землям, сприятливому клімату, рекреаційному комплексу, трудовому потенціалу тощо.

Останнім часом вчені активно досліджують проблеми сталого розвитку, але на наш погляд, більше уваги необхідно приділяти екологічному аспекту, розвитку сільського господарства та розвитку сільських територій.

Академік О. Невелєв визначає сталий розвиток як економічно, соціально й екологічно збалансований розвиток певних територій і розташованих на них населених пунктів, спрямований на узгоджене формування та функціонування економічної, соціальної й екологічної складових цього розвитку на основі раціонального використання всіх видів ресурсів (природних, трудових, виробничих, науково-технічних, інформаційних тощо). Сталий розвиток сільських територій можливий лише за умови виконання сільськими територіями економічних функцій (виробництво продовольства, сільськогосподарської сировини, інших несільськогосподарських товарів і надання послуг, благ, надання рекреаційних послуг, збереження сільського способу життя та сільської культури, соціальний контроль над територією, збереження історично освоєних ландшафтів); зростання рівня і поліпшення якості життя сільського населення; підтримка екологічної рівноваги.

Забезпечення сталого розвитку сільських територій можливе за умови економічної

стабільності; збалансованого розвитку економіки; забезпечення економічного зростання в сільському господарстві; розширення несільськогосподарської зайнятості населення в сільській місцевості; створення на селі близьких до міських умов одержання доходів і громадських благ; поліпшення умов доступу господарюючих суб'єктів до ринків матеріально-технічних, кредитних, інформаційних та інших ресурсів.

Подолання сільської кризи нині є пріоритетним завданням не тільки аграрної, але й загальної соціально-економічної політики, бо відставання села загрожує країні рядом ризиків: втрата продовольчої безпеки; скорочення територій традиційного проживання і праці; дестабілізація соціально-політичної ситуації; загострення соціальної кризи в містах, бо міграція часто є єдиним способом розв'язання соціальних проблем для сільських жителів (особливо молодих), які (у разі переїзду в місто) складатимуть конкуренцію міським жителям на ринку праці й житла.

Сьогодні для сучасного українського села є характерним соціально-економічне відставання; неефективна аграрна політика, відсутність політики щодо зближення рівня і якості життя в місті та селі; вузькогалузевий підхід до розвитку села; обмежений доступ сільського населення до ринків матеріально-технічних, фінансових та інформаційних ресурсів; слабкість сільського самоврядування; інформаційна ізоляваність тощо [1, с. 144].

Терміном, за допомогою якого характеризується властивість до концентрації певних суб'єктів підприємництва в межах певної географічної території, є кластеризація. Збалансованості територіального розвитку сприятиме формування територіальних

агропромислових кластерів, які забезпечать досягнення його конкурентоспроможності.

Питання формування та функціонування агропромислових кластерів, дослідження управління в аграрному секторі шляхом кластеризації агропромислового виробництва та сільських територій знайшли своє відображення у працях багатьох вчених: П.Т.Саблука, М.Ф. Кропивка, Г.К. Броншпака, Н.Н. Волкової, Г.В. Сахно, Г.М. Заболотного, А.В. Іванька та багатьох інших.

Основними складовими аграрного кластера можуть бути виробники сільсько-господарської продукції, суб'єкти, що здійснюють переробку продукції та постачання ресурсів, а також місцеві органи влади.

Для утворення кластеру характерним є: географічна близькість його учасників; діяльність в одній чи кількох суміжних сферах і взаємодоповнення при цьому один одного; висока конкурентоспроможність продукції, що випускається; високий рівень розвитку кооперації; ефективна конкуренція на ринку; незалежність суб'єктів, що входять до кластера; можливість отримати синергетичний ефект [9, с. 22-23].

Вінницька область, завдяки своєму сприятливому географічному положенню в Україні, клімату, наявністю родючих земель має всі передумови для створення агропромислових кластерів. Розвиток тваринництва та рослинництва повинен стати провідною галуззю спеціалізації, що дозволить реалізувати регіональні переваги.

Створення такого кластеру сприятиме поліпшенню якості життя в сільській місцевості, розбудові інфраструктури, покращенню системи освіти й охорони здоров'я, спонукатиме молодь повертатися до села через нижчу вартість життя та забезпечення високооплачуваною роботою і житлом.

Кластеризація агропромислового виробництва є одним із основних чинників забезпечення стійкого розвитку сільських територій, бо може поліпшити демографічну ситуацію на селі, дозволить ефективніше впроваджувати інновації, зберігати природне середовище, забезпечувати належний рівень функціонування соціально-культурної й духовної сфери, забезпечити належний рівень життя селян [3].

Література

1. Лісовий А.В. Сталий розвиток сільських територій: виникнення, сутність, принципи. // Економіка АПК.- 2007. - №4. - С.140-145/.
2. Бакум В.В. Самоорганізація в агропромислових регіональних кластерах.// Економіка АПК.- 2009.-№1.- С.21-28.
3. Іванько А.В. Розвиток аграрного сектору регіону на основі кластерного підходу.// Економіка АПК.-2009.-№6.- С.26-31.

УДК 332.1

ПРОБЛЕМИ ТА ЗАВДАННЯ СУЧАСНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Мартусенко І.В. – к.г.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Вкрай актуальними питаннями суспільного буття стали: всебічний аналіз позиції України в сучасному геоекономічному просторі; визначення суспільних тенденцій та процесів, що змінюють, перетворюють національне господарство та починаються з локального рівня; розробка обґрунтованих рекомендацій, спрямованих на вдосконалення територіальної організації виробництва та оптимізацію процесів спеціалізації і комплексного розміщення галузей; переформатування господарських зв'язків на

основі геополітичних змін. Все це разом – є величезною цариною регіональних економічних досліджень та знань. Вивчення законів розміщення економіки регіонів та комплексоутворення, під впливом простору та часу, дає змогу виявити й розкрити додаткові джерела підвищення ефективності господарювання, що має неабияке значення для передбачення та прогнозування розвитку економіки України та її регіонів.

Регіональна економіка є самостійною економічною наукою, що спрямовує свої вчення на розв'язання територіальних